

När bilen saktar in gör även tiden det. Dörren öppnas och hon stiger ur. Tyget runt hennes kropp är en svart lotusblomma, en eld som slickar uppåt. Hon står så, stilla, medan tiden rusar för att hinna ikapp.

Den hummande tomgången från motorn, och så är hon framför mig. Jag står på knä, med nedböjt huvud, men jag vet att hon står framför mig.

Jag öppnar min knutna vänsterhand. När hon tar upp mina öron är hennes fingertoppar sträva som tändsticksplån mot huden.

Jag vänder inte upp huvudet. Jag kan det här nu.

Något kittlar i handen.

Först nu vänder jag upp huvudet och mosar snabbt in tungan hon lämnat mig i munnen, ska precis till att tala, men då är tiden återigen en virvelstorm och det enda jag hinner se är bilens baklyktor försvinna i fjärran. De blåmärksfärgade ljusen blinkar en gång och är borta.

Visarna på min armbandsklocka snurrar runt urtavlan i en vansinnig fart. De vibrerar under glaset och jag måste koncentrera mig för att hålla armen stilla.

Nästa gång klockan stannar kanske jag hinner säga det jag vill säga, eller det jag måste säga, vilket inte alltid är samma sak, och hon kanske kommer att lyssna, och fastän det inte är samma sak som att höra är det enda jag har.

Kanske. Det enda jag vet är att klockan då, som alltid, kommer att vara 00.02.

Jag kan det här nu.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Cronopio med Poeter.se id #4272 innehar upphovsrätten